

VROUWEN WORDEN STEEDS MOOIER

Volgens de Telegraaf van 29 juli 2009 blijkt uit Fins onderzoek dat vrouwen steeds mooier worden. Ook hun dochters worden steeds aantrekkelijker. Mooie vrouwen krijgen bovendien 16% meer kinderen, vooral meisjes. Mannen daarentegen gaan er steeds minder goed uitzien. Deze conclusies zijn volgens de krant gebaseerd op Amerikaanse gegevens waarbij gedurende 40 jaar 1.244 vrouwen en 997 mannen werden gevolgd.

Dat Markus Jokela van de Universiteit van Helsinki niet onverdeeld gelukkig is met deze interpretatie van zijn onderzoek is duidelijk. Hij tracht op zijn blog nog enig tegenwicht te geven aan de boulevardpers, maar zoals u zult begrijpen is dat een hopeloze strijd, vooral omdat de nieuwswaarde daarvan nihil is (geen mens wil de nuances weten). Maar nog stuitender is dat de gemiddelde journalist niet het niveau heeft (maar dat wel pretendeert te hebben) om een wetenschappelijke publicatie te kunnen lezen, laat staan te interpreteren.

Laten we de zaak eens analyseren. Markus Jokela correleert de eigenschap aantrekkelijkheid aan vruchtbaarheid en daarmee aan voortplantingssucces. Maar hij geeft tevens aan dat geen sprake kan zijn van genetische fixatie, omdat de tijdsperiode van zijn onderzoek daarvoor veel te kort is. De associatie tussen attractiviteit en fertiliteit geldt bovendien voor zowel mannen als vrouwen, aantrekkelijke vrouwen baren niet significant meer meisjes dan jongens en een afname van de attractiviteit van mannen was al helemaal niet aanwezig.

Jokela betrok vooral de gezichtskenmerken in zijn studie. Mogelijk heeft hij zich bij vrouwen gebaseerd op de klassieke zeven schoonheden: blauwe ogen met bruin haar of bruine ogen met blond haar, lange en gekrulde wimpers, moedervlekje links of rechts boven de lip, spleetje tussen de tanden, sproeten rond en op de neus, kuiltjes in de kin of wangen en amandelvormige ogen. Maar deze bepalen uiteraard niet alleen de attractiviteit van een vrouw. Wat te denken van de mooie volle lippen bij veel West-Afrikaanse volkeren, lange benen (het blonde Zweedse ideaal), stevige borsten-smalle taille-brede heupen (het Amerikaanse 90-60-90 criterium), kleine voeten (de Japanse variant) of een lange slanke hals, zoals die bijvoorbeeld extreem wordt nagestreefd bij bepaalde volkeren in Zuidoost-Azië. En wat zijn de vergelijkbare criteria voor mannen?

FOTO: OPIE DEN KAMP

Het is al lang bekend dat een mooie vrouw niet hoeft te vallen op een mooie man. Voor mannen is schoonheid belangrijk, vrouwen vinden een goede baan of rijkdom echter veel essentiëler. Een vrouw wil dat een man goed voor haar en haar nakomelingen zorgt. En dan is geld belangrijk. Als antwoord op deze bekende natuurlijke selectie gaf Alfred Russel Wallace al in de negentiende eeuw een vooruitstrevende reactie. Hoewel Wallace een enorme fascinatie kon opbrengen

voor de kleurenpracht bij dieren, weigerde hij de hier door Darwin aan verbonden verklaring van seksuele selectie door de vrouwelijke partnerkeuze te accepteren. Wel omarmde hij die verklaring bij de mens. Als redding voor deze soort zag hij dan ook de emancipatie van de vrouw. In een gemeenschap met grote materiële en financiële gelijkheid tussen de seksen zouden vrouwen niet meer hoeven te kiezen voor rijke, vaak fysiek en psychisch gekneusde, mannen (het Sarkozy- of Berlusconi-type), maar zouden ze weer kunnen gaan voor de mannen met een hoge fitness, wat ongetwijfeld gunstig zou zijn voor de instandhouding van de soort.

Lange wimpers, een van de genoemde zeven schoonheden van een vrouw, blijkt te zijn gekoppeld aan etniciteit. Datzelfde geldt uiteraard voor amandelvormige ogen, lange benen, oog- en haarkleur en daarmee ligt enige genetische schoonheidsbinding toch voor de hand. Wat mensen tegenwoordig niet mooi vinden, maar helaas voor de schoonheidsfanaten toch erfelijk bepaald, is lichaamsbehandling. Dan heb ik het vooral over plekken waar dat niet in de beeldvorming van het schoonheidsideaal past. Overmatige haargroei als bij Julia Pastrana, 's werelds beroemdste kermisattractie als behaarde vrouw, was een gevolg van een genetische afwijking, dat is onlangs door Chinees onderzoek vastgesteld. Ik kan me echter indenken dat de eerste mannelijke *Homo erectus* wel op haar gevallen zou kunnen zijn. Zo is alles een kwestie van smaak en is het mooi zijn vooral gekoppeld aan de tijdsgeest. Niets nieuws onder de zon dus.

Bovendien, waar maken we ons druk om? We hebben toch al van die langwimperige, bruinogige wezens met vlekken in het gezicht, volle lippen, kuiltjes in de wangen, een lange slanke hals en idem dito benen?